پاسخ مفاتح الکرامه به فخر رازی

دوباره آسید جواد می‌گوید: اگر هر قاریای واقعاً من می‌کرد کار مشکل است. او می‌گوید قرآن آنی است که من می‌گویم آن چه که او می‌گوید قرآن نیست. می‌گوید: «إن صح ما نقله الرازی من منع بعضهم الناس عن قراءة غیره اشتد الخطب و امتنع الجواب[1]»؛ مطلب زمینگیری است. اما پایین صفحه می‌گوید: «نعم یتجه المنع إن کان المرجح لإحداهما یمنع من الأخری و لم یسمع ذلک إلا من الرازی[2]»؛ یعنی شما که اهل فن نیستید و فقط یک چیزی از دورشنیده‌اید –مثلاً یک روایتی که نافع فلان چیز را گفته- می‌آیید و می‌گویید او می گفته قرآن آن چیزی است که من می‌گویم. اصلاً فضا دست او نیست. لذا این را می‌گوید. بعد فرمودند: «و ظاهره الاتفاق علی خلافه». خیلی مهم است! در فضا می‌پیچد که فخر رازی تواتر را انکار کرده و اشکال کرده. بعد وقتی به اینجا می‌آیید می‌گویند یک شخص ناوارد که در طبقات القراء نیست یک اشکال پیزوری کرده؛ آن‌هایی که می‌دانند همه به این اشکال می‌خندند. اما بعد اینطور می‌شود که فخر رازی اشکال کرده است. ببینید فضا به کجا می‌رسد! آسید جواد یک کلمه می‌گویند: «ظاهره الاتفاق علی الخلاف»؛ اتفاق آن‌هایی که وارد هستند این است که کدام یک از اینها دیگری را از قرائت خودش منع می‌کردند؟! سبکی می‌گوید «کان الناقع یقرء الناس بجمیع القرائات، قلت له أتقرء بجمیع القرائات؟! قال أ أحرم نفسی من ثواب القرآن؟! اذا سألنی عن اختیاری أقرأته»؛ اگر گفتند که مختار تو چیست، می‌گویم که مختار من این است. اما فخر رازی می‌گوید «یمنع». خب کجا است که منع می‌کردند؟ سند بیاور! تنها می‌گوید «یمنع».

---

[1] همان ۳۹۳

[2] همان ۳۹۴

بازبینی #2
ایجاد شده 17 آوریل 2024 14:29:46 توسط ... .
به روزرسانی شده 25 مه 2024 15:09:13 توسط ... .